

mange af de Bagergaarde, hvis Giere have medundertegnet Protesten og deri forlangt Skadesløsholdelse for et Brud paa deres paastaaede gamle Privilegier, først i Slutningen af forrige og i indværende Aarhundrede ere, og det netop ved administrative Bevillinger, tillagte Ret som Bagergaarde.

Naar den omtalte Protest endelig gaar ud paa, at Sagens Afgjørelse, isald man ikke uden videre vil tillægge de Protesterende en fuldkommen Skadesløsholdelse, maa sættes i Bero, indtil Gyldigheden af deres Paastande er bleven prøvet af Domstolene, da er der i denne Henseende, navnlig i de tidligere Motiver, frembragt tilstrækkelige Grunde, hvorfor en saadan Recurs til Domstolene ikke lader sig indrømme, naar Sagen ordnes ad Lovgivnings-Beien. Kun skal der her gjøres opmærksom paa, at der siden Indgivelsen af hiin Protest nu er forløbet over 1½ Aar, uden at bemeldte Bagergaardens Giere, der androge paa, at Rigets lovgivende Magt skulde standse i sin Virksomhed for at skænke dem Tid til at faae deres formeentlige Krav bragte under Domstolenes Paaskjendelse, have benyttet den saaledes erholdte Frist til at foretage et eneste Skridt for at forsøge denne Afgjørelsesmaade.

Medens det saaledes ifølge de tidligere udviklede Grunde og de ovenfor tilføiede Bemærkninger vedbliver at være Ministeriets Ansættelse, saavel at der ikke for bemeldte Bagergaardens Giere eksisterer nogensomhelst juridisk Ret, hverken til den nuværende Tilstands Opretholdelse, eller til en Skadeserstatning ved en friere Tilstands Indførelse, som ogsaa at den fremtidige Ordning af denne Sag bør foretages ad Lovgivnings-Beien, maa Ministeriet dog paa den anden Side ligeledes vedblive at holde for, at, da den forhaandenværende Lovgivning, skjøndt den ikke hjemler Bagerlauget eller Bagergaardens Giere nogetsomhelst Privilegium, der kan binde Lovgivningen i denne Retning, dog ved en Uklarhed i enkelte Udtryk har givet de nævnte Giere nogen Anledning til at troe sig i Besiddelse af et virkeligt Privilegium og derved har bidraget til, at de ved Kjøbet af Gaardene eller paa anden Maade have disponeret over deres Formue

saaledes, som de ellers muligen ikke vilde have valgt, saa vil der være skellig Grund til ved den paatænkte Forandring i de bestaaende Forhold at forunde de nævnte Giere nogen Læmpelse ved den nye Tilstands Indførelse. Med Hensyn til Størrelsen af den Skade, de foresgive ved Forandringen at ville lide, maa det imidlertid ikke lades ubemærket, at det foresgivne Tab i ethvert Tilfælde langt fra kan antages at ville blive saa stort, som det af Bagergaardens Giere er angivet, og at navnlig den af dem anstillede Sammenligning mellem forskellige solgte Bagergaardens Assurancesummer og Kjøbesummer ikke her kan være afgjørende, eftersom en saadan Forskiel vil kunne hidrøre fra andre Grunde end fra den Omstændighed, at der til Gaardene er knyttet et Privilegium, ligesom der ei heller mangler Exempel fra den seneste Tid paa, at en afbrændt Bagergaards Grund, trods den til samme knyttede Retlighed, ikke er bleven betalt høiere, og ialtsald ikke synderlig høiere, end andre tilgrændsende Bygningsgrunde. Ogsaa maa det bemærkes, at skjøndt det ved Placaten 16de April 1841 blev tydeligt udtalt, at Lovgivningen ikke anerkjender nogen Ret for Bagerne til at det skulde have sit Forblivende ved det hidtilværende Antal af 50 Bagerier, have dog de Priser, som senere ere betalte for solgte Bagergaarde, ingentunde været ringere end de, der tidligere vare almindelige. Endelig kan det ikke nægtes, at der ved den i afsigtede Aarsfundsne Ophævelse af Formalingsafgiften og Consumtionsafgiften af indført Meel er kommet Bagerne en ny og væsentlig Fordeel til Gode, ligesom det ei heller bør oversees, at Bagernes Forhold i de senere Aar have vundet en betydelig Forbedring ved Oprettelsen af flere nye og fuldkomnere Møller, hvis Tal vistnok end yderligere vil forøges, naar den nu forestaaende nye Møllelov maatte træde i Kraft.

Efter det saaledes Antydede har Ministeriet ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at fravige den i det tidligere Lovudkast foreslåede Bestemmelse, hvorved den paatænkte Frigivelse af Næringen udsættes til 1ste Januar 1860, dog saaledes, at Regjeringen imidlertid ikke derved affærer sig Afgang til ogsaa førend dette